

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. Vtrum Summus Pontifex collationem Confirmationis possit Presbyteris
delegare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

mo de Consecratione, distinctione 4. qui est Higiniij Pape.

Suscceptor
is in Con-
firmatione
similis fere
obligatio
& cognatio,
qualis
in Baptis-
mo.

Notandum Secundò; Quòd talis fere hñc nascitur obligatio, & cognatio spiritualis, qualis in Baptismo: quamvis obligatio instruendi, vñu penè videatur abolita, eò quòd illi qui confirmantur, ordinariè sint satis instructi, vel ab alijs satis instruuntur. Si tamen hoc non esset, teneretur Susceptor. Cognatio autem spiritualis reuocanda est ad terminos præscriptos à Concilio Tridentino, sess. 24. cap. 2. Vbi etiam insinuat solum vñum vel vñam debere suscipere in Confirmatione.

Suscceptor
debet esse
Confirmatus.

Notandum Tertiò, Hunc Susceptorem debere esse confirmatum; alioquin peccat, & non contrahit cognationem: vt rectè docet Angelus, verbo Confirmatio, num. 11. Tabiena ibidem §. 7. Victoria quaest. 51. Et colligitur ex Canone in Baptismo distinct. 4. de Consecratione. Vbi sicut dicitur, non baptizatum non posse tenere in Baptismo, ita dicitur non confirmatum non posse tenere in Confirmatione.

ARTICVLVS XI.

Vtrum solus Episcopus, hoc Sacramentum conferre possit?

36
Error Ar-
macani &
Vviclef.

Richardus Armacanus lib. 11. cap. 4. vult etiam Presbyterum, & Diaconum esse ordinarios huius Sacramenti ministros. Idem docuit Ioannes Wicleff. Contra quos agit Thomas Waldensis tomo 2. cap. 114. & sequentibus.

Solus
Episcopus
est ordina-
rius mini-
ster Con-
firmationis

Sed fide tenendum est, solum Episcopum esse ministrum ordinarium huius Sacramenti.

Concilia.

Probatur Primò, Ex Concilio Florentino: Ordinarium minister, inquit, Sacramenti Confirmationis, est Episcopus; & cum ceteras vñctiones simplex sacerdos valeat exhibere, hanc non nisi Episcopus debet conferre. Concilium Tridentinũ sess. 7. can. 3. Si quis dixerit Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem, anathema sit. Vide plura de Consecratione distinctione 5.

Exempla
Scripturae.

Probatur Secundò, Exemplis Scripturae. Nam Actorum 8. cum Philippus Diaconus baptizasset plurimos in Samaria, non tamen eis manus imposuit; sed ad hoc Hierosolymis missi sunt Apolloli, Petrus, & Ioannes. Actorum 19. Prasente Paulo baptizantur duodecim viri, sed Paulus imponit illis manus. Hinc infert Concilium Florentinum, & Eusebius Papa, istud Sacramentum nõ conferri posse nisi ab Episcopis, qui in locum Apostolorum successerunt.

Ratio D.
Thomae.

Ratio D. Thomae est valde bona: Cum enim hoc Sacramentum sit Sacramentum perfectionis, oportuit ab eo conferri, qui inter ministros statũ perfectionis obtinet, qui est Episcopus. In quo etiam errauit Armacanus, existimans, ordinẽ Episcopatus non distingui à Presbyteratu.

Obiectio
ex D. Hiero-
nymo
Soluitur.

Dices; Hieronymus contra Luciferianos insinuat impositionis manum Sacramentum ad honorem potius sacerdotij, quam ad legis necessitatẽ à solis Episcopis conferri.

Respondeo Primò, Hieronymum non videri satis intellexisse Episcopũ iure diuino esse maiorem Presbytero, de quo plura suo loco. Secundò, fortè sic loquitur, quia potest committi Presbytero.

Vtrum summus Pontifex collationem Confirmationis possit Presbyteris delegare?

Q Vidam Doctores Negant: Durandus dist. 7. quaest. 3. & 4. Adrianus de Confirmatione art. 3. Alphonsus à Castro lib. 2. De iusta hereticorum punitione cap. 21. & 22.

Respondeo & Dico Primò, Summus Pontifex potest dare Presbyteris potestatem, vt validè hoc Sacramentum conferant. Est communior sententia Doctorum, & penè certa. D. Thomas hoc loco. Alexander Allenfis 4. parte, quaest. 28. num. 1. art. 3. Richardus, Paludanus, Capreolus, Dominicus Soto dist. 7. Ruardus art. 12. Franciscus Turrianus in cap. 17. libri tertij Clementis de Constitutionibus Apostolorum. Denique plurimi Iurisperiti apud Couarruiam lib. 1. variarum Constitutionum. cap. 10.

Probatur Primò, Testimonio D. Gregorij, quod D. Thomas hñc habet in Primo argumento: vbi id concedit Presbyteris Sardinia ad tollendum scandalum, quod ex prohibitione ortum erat.

Respondet Adrianus, Pontificem non concessisse vñctionem Confirmationis, sed baptismi.

Sed contrà: Quia concedit Gregorius vñctionẽ Chrismatis in fronte, quẽ est Sacramentum Confirmationis, & solis Episcopis referuatur: vt patet ex dictis. Deinde, concedit eam, quam antea capite 9. ad eundem scribens, prohibuerat; vt patet ex epistola. Tertiò, quia res erat vñtata, vt sacerdos signaret in vertice.

Alij respondent Pontificem non concessisse, sed solum permisisse propter scandalum; sicut alia mala interdum permittuntur. Sed contrà: Expresse dicit Concedimus.

Confirmatur, Quia alioqui dedisset occasionẽ maximam errandi in re summi momenti.

Probatur Secundò, Quia Concilium Florentinum & Tridentinum definiunt Ministrum ordinarium huius Sacramenti esse Episcopum: insinuant ergo esse alium ministrum, qui sit extraordinarius. Imò Concilium Florentinum expresse dicit, Aliquando per Apostolica sedis dispensationem ex rationabili & urgente admodum causa simplicem sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto, Confirmationis Sacramentum administrasse: vbi videtur respicere ad hunc locum Gregorij.

Dico Secundò, Si sacerdos confirmet sine Pontificis commissione, nihil efficiet. Sequitur ex supra dictis. Hæc enim auctoritas committendi, tantum est in summo Ecclesiæ Pastore. Vnde Eusebius Papa epist. 3. Si aliter, nempe quàm à summis Sacerdotibus præsumptum fuerit, irritum habeatur. Et Ratio est, Quia sacerdos id non potest ex vi suæ ordinationis; alioquin esset ordinarius minister: ergo sine commissione nihil potest. Vide Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4.

Dices, Quid addit illa commissio Papæ? Respondeo, non addit propriè potestatem iurisdictionis: hæc enim non est necessaria ad substantiam huius Sacramenti in ministro: sed facit, vt Character Ordinis sacerdotalis, qui antea erat potestas remota respectu Confirmationis, incipiat esse potestas propinqua, & idonea exire in actum, Domino ita constituyente; vt colligitur ex interpretatione

37
Quoniam
negant.

Verissimè
hoc est a
pino emi-
natis.

Gregorius
I. commisit
Presbyteris
Sardinia.

Responso-
nes dux
refelluntur

Concil.
Florent. &
Trident.

38
Presbyter
sine hac
comissione
confirmas,
nihil effi-
cit.

Commissio
hæc pro-
ximè a-
ctuat Cha-
racterem
Presbyterij
vt exeat in
actum con-
firmatio-
nis.

tatione Ecclesiæ. Simile videmus in collatione Ordinum minorum; hinc tamen aduertendum est, consuetudinem non obtinere vim commissionis, seu dispensationis; vt notant Doctores in Capitulo *Quanto* de Consuetudine. vbi idipsum satis aperte definitur ab Innocentio III. Ratio est, quia hoc ministerium requirit veram potestatem; vnde nõ subijcitur præscriptioni, seu vsucapioni.

39
Diaconi nõ
sunt capa-
ces huius
commissio-
nis.

Dico Tertiò, Hoc munus non potest vllò modo Diaconis, aut inferioribus ministris commit- ti. Est certa, & communis Doctorum, exceptis paucis Iurisperitis, scilicet. Innocentio I V. Panormitano & Ioanne Andrea in Capitulum *Quanto*.

Probat; Quia nunquam hæc alicui, præ- terquam Presbytero, hæc potestas concessa fuit. Quod est signum alijs concedi non posse. Ratio est; Quia potestas in corpus Christi mysticum oritur ex potestate in corpus Christi verum, vt passim Theologi & Iurisperiti docent. Atqui solus sacerdos habet potestatem in corpus Christi verum; ergo solus potest perficere corpus Chri- sti mysticum.

40
Soluuntur
obieccio-
nes.

Sed Contrà: Obijcitur ex Durando contra primam propositionem: Minister non minùs re- quiritur ad essentiam Sacramenti, quàm materia & forma: ergo sicut Ecclesia nihil potest mutare circa materiam & formam, ita nihil potest muta- re circa ministerium.

Respondeo, Nihil posse suâ auctoritate: sed quia Christus instituit, vt Episcopus esset *ordi- narius Minister Confirmationis*, Presbyter autem *non-ordinarius*, id est, qui ex vi ordinis sui suffi- cientem habeat potestatem ad substantiam Sa- cramenti, sed qui tantum habeat aptitudinem cui hæc potestas possit committi, idè Ecclesia hoc potest committere. Quod colligitur ex sac- to Ecclesiæ, quæ à Spiritu sancto gubernatur. Vnde Pontifex non mutat Christi institutionem, sed eam sequitur. Simile est in Ordinibus mino- ribus, quorum *ordinarius Minister* est Episcopus, *extraordinarius* commissione summi Pontificis Presbyter. Simile quiddam cernitur in Baptismo.

41

Obijcitur Secundo, Confirmare est actus Or- dinis Episcopalis: sed actus Ordinis nõ potest sine

ipso Ordine transferri: ergo non potest concedi simplici Presbytero.

Respondeo, Actum alicuius Ordinis posse in- terdum committi sine ipso ordine, sic tamen vt hac commissione non efficiatur ordinarius mini- ster, sed extraordinarius, vt videmus in Ordini- nibus minoribus, quorum collatio committitur Presbytero.

Hæc com-
missio non
facit mini-
strum or-
dinarium.

Obijcitur Tertiò, Ad actus Ordinis Pontifex non habet maiorem potestatem, quàm alij Epi- scopi; solum enim eos superat potestate Iurisdi- ctionis: ergo si Pontifex potest Presbyteris hunc actum Ordinis delegare, poterunt etiam alij Epi- scopi. Quod est contra vsum Ecclesiæ.

Respondeo Negando Consequentiam: Nam hæc delegatio pertinet ad iurisdictionem. Vnde etiam si Papa nondum esset consecratus Episcopus, posset tamen hunc actum alijs delegare; & ipsemet eundem obire, modò sit sacerdos, & iusta causa interueniat. Ratio est, Quia hæc potestas conuenit Pontifici, non quatenus est Episcopus particularis, etiam Romanus, sed quatenus est vi- carius Christi, Princeps sacrorum, & Caput vni- uersalis Ecclesiæ. Vnde conuenit ei iure diuino, vt rectè docet Sotus, & alij.

Est actus
Iurisdi-
ctionis.

Esti Papa
non sit
Episcopus,
potest tra-
men con-
firmare, &
alteri com-
mittere.

Petes, An hæc potestas concessa à Pontifice, expiret ipsius morte?

42
Non expi-
rat cum
morte Pa-
pæ.

Respondeo, Non expirare, nisi reuocetur. Ra- tio est: Quia est gratia Principis, quæ morte con- cedentis non expirat, vt dicunt Iurisperiti: simi- liter neque causa cessante expirat, nisi concessio sic sit limitata: nam gratia absolute data nõ pen- det à causa in sui conseruatione.

ARTICVLVS XII.

*Vtrum ritus huius Sacramenti sit
conueniens?*

Vide D. Thomam, Isidorum, Alcuinum, Ra- banum, Rupertum, Ordinarium Rotna- num, & alios. Et quæ suprà diximus q. 71. tam de Ceremonijs in genere, quàm de Ceremonijs Ba- ptismi.

DE SS. SACRAMENTO E V C H A R I S T I A E Q V Æ S T I O L X X I I I.

In Sex Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

*Vtrum Eucharistia sit Sacra-
mentum?*

R Espondetur affirmatiuè. Probat D. Thomas ex proportionem vitæ spiritualis ad corporalem, fuisse conueniens institui aliquod Sacramen-

tum, quod sit alimentum animæ: id autem est Eucharistia.

Idem Probari potest ex definitione Sacramen- ti superius q. 60. art. 4. explicata; modò constet, quid nomine Eucharistia significetur.

DVB-